

Een inclusieve school zijn? Ja, maar dan wel tot hier en niet verder!

Confrontatietekst over ‘inclusie in scholen die zich aan De La Salle inspireren’

Wie kan en mag erbij? Wie willen we opnemen in onze groep? En onder welke voorwaarden? Moeten de nieuwkomers volledig aan ons gelijk worden? Deze vragen hielden Petrus bezig. Paulus en samen met hem enkele anderen, hadden ervoor gepleit dat in principe ieder die Jezus als Christus aanvaardde, tot de groep kon behoren. Daar tegenover had Petrus steeds geloofd dat er een noodzakelijke voorwaarde nodig was: eerst jood worden met de 613 geboden van sabbatrust, van spijswetten en van de besnijdenis voor jongens. Dat was immers de toegangspoort om als leerling van Christus te kunnen aanvaard worden. Jezus was immers ook Jood in hart en nieren. Daar kon men toch niet zo maar onderuit. Na grondig onderling beraad en overleg kwamen de Jezusvolgelingen tot de conclusie: “Iedereen - ongeacht zijn verleden - aanvaarden we als evenwaardig lid van onze groep op voorwaarde dat hij of zij Jezus als Messias wil erkennen. We leggen hen geen bijkomende verplichtingen op dan wat strikt noodzakelijk is, willen we als groep blijven functioneren.”

Deze vertelling uit de Handelingen van de Apostelen leert dat het hier ging en nog steeds gaat over de existentiële vraag: “Wie nemen we op in onze groep, in onze organisatie? Wie mag er in onze school bij horen? Welke verplichtingen leggen we hen daarbij op? Enkel deze die strikt noodzakelijk zijn? En waarvoor dan wel strikt noodzakelijk? En hoever reikt onze solidariteit en verbondenheid met elkaar?”

Geen enkel individu of organisatie kan om deze essentiële organisatorische kwestie heen en zeker niet in een periode van de mensengeschiedenis waar de hele wereld zich van oost naar west en van noord naar zuid aan ons presenteert alsof we er zelf middenin staan. Dat plaatst ons als mens en als organisatie voor een niet ontwijkend dilemma en paradox: langs de ene kant de vraag naar wie er in onze scholen bij mag horen? En langs de ander kant de vraag naar hoe ver we daar in moeten gaan en waar we de grens aan onze solidariteit trekken?

Hoe ver willen we gaan om aan leerlingen te garanderen dat zij op onze verbondenheid kunnen rekenen? Kunnen we verzekeren dat we hen zeggen er alles aan te doen om hen in onze scholen te houden vanuit onze bekommernis voor hun welzijn en mens-zijn? Willen we ons garant stellen dat we dat zullen blijven proberen? Of botsen we op grenzen van het toelaatbare en waar leggen we die dan? Liggen die op de zeven-maal of op de-zeven-maal-zeventig-maal-opnieuw-kansen-geven? Leggen we de grens zover mogelijk en houden we ons enkel aan *verplichtingen die strikt noodzakelijk zijn?*

Behoort deze geschetste grondhouding tot het DNA van onze school? Verbindt deze overtuiging ons als mensen, als leerkrachten en leerlingen over de grenzen van verschillen die sowieso binnen onze school bestaan. En ontwaren we dat bij onszelf en ook bij de collega's en leerlingen? Geeft deze opvatting ons motivatie en enthousiasme? Kunnen we hierin de spirit en de drive die De La Salle in zijn historische context bewoog om te doen wat hij dacht te moeten doen, herkennen? Is dit de geestdrift waarmee een Jezus van Nazareth in het leven stond? De christelijke traditie noemt juist dit ‘geloof’. Geloof als synoniem voor geestdrift en geestkracht die ervoor zorgt dat we er onvoorwaardelijk voor kiezen om leerlingen en collega's elke dag opnieuw de kans te geven het schoolleven aan te vatten alsof het hun eerste dag is, in de stille hoop zelf van anderen ook die kans te krijgen.

Hebben we voor onszelf uitgemaakt of we in deze gedachtegang staan? Hebben we ons deze spirituele basis eigen gemaakt? En zijn we bereid om daarover na te denken en met elkaar in gesprek te gaan? Op deze vragen kunnen we ook niet eenmaal een antwoord formuleren. Steeds weer dagen

zij ons uit om vanuit de concrete werkelijkheid waarin we staan, een ander verrassend antwoord te geven. We nemen deze vragen best dagelijks op wetend dat we steeds opnieuw moeten beginnen. Elke dag zijn we als beginners. Ook al noemen ze ons en noemen we onszelf professionals, wil dit niet zeggen dat we beter en beter moeten worden. Dat houdt niet in dat we zelf niet moeten groeien maar als professionals zijn we “ge-professie-d”, toegewijd aan de zaak van onze school, van onze leerlingen en collega’s en van allen die daar leven.

Kan en mag dit fundamenteel uitgangspunt voor een schoolproject, in onze school naar boven komen?

Bruno Raes – Didier Goemaere
03 maart 2016